

TEDENSKA SLIKE

Naročnina za Avstro-Ogrsko; $\frac{1}{4}$ leta K 5; $\frac{1}{2}$ leta K 10; za celo leto K 20. — Posamezna številka 40 v. — Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Stari trg št. 19.

Štev. 11.

V Ljubljani, v sredo 13. marca 1918.

Leto V.

Bivališča našega vojaštva v barakah po visokih tirolskih snežnikih.

Svatopluk Čech:

O človeku, ki je izdal pesmi.

Tu leže pred njim, še vse vlažne. Ko jih tako gleda, se mu zdi, da se tisočero glav nagiba preko njegovih ramen in da tisočero oči počiva z različnim izrazom na na teh njegovih mislih in čustvih, ki se mu zde tako tuja, tako nova v praznični obleki

Grof Černin (z mehkim klobukom) in bivši finančni vodja ministrstva dr. Gratz v Brestu Litovskem.

iz tiskarske črnine, v kateri stopajo prvič v svet.

Osem dni ni šel od doma. V tem času je prebral vseh dvajset dolžnostnih iztisov in do kraja razcefral žnoro od zvonca, s katero je bila prepasana njegova predčasno osivela domača halja. Pod večer osmega dne mu je prinesel sluga pismo od založništva. Ko je z mrzlično drhtečimi prsti raztrgal ovitek, je našel v njem honorar in najnovejšo številko nekega kritičnega lista. V hvalo mu bodi omenjeno, da je na prejšnjem segel po zadnjem; takoj mu je padla v oči ocena njegovih pesmi. Bral in bral je znova, z iskječimi se očmi, da tvorijo njegovi verzji epoho v češki literaturi, da je podaril narodu šopek čarokrasnega cvetja, polnega rose nežnega čustva in najlagodnejšega pesniškega vonja.

Šele ko je to obrabljeno primero prebral šestič, je segel z zaničljivo kretnjo po honorarju in obenem po nečem brezobličnem v omaro za obleko. Stopil je na temno ulico in si kupil v zakotni, slabo rasvetljeni trgovini novo obleko.

V sanjah ponoči je plaval nad njim angel z lovorjevim vencem v roki, in dekliško lice tega angela je imelo znane, prijazne poteze.

Drugi dan je šel zgodaj s slavnostnim obrazom na ulico. Zdelo se mu je, da se mnogi njemu neznani ljudje nekako spoštljivo ozirajo nanj. Srečal je prijatelja; ta mu je že od daleč molil obe roki nasproti in zaklical: „Čestitam, čestitam!“

„Ni vredno,“ je odgovoril skromno pesnik in povsili oči. „Sicer pa, dragi prijatelj, v resnici mi je veliko ležeče na tvoji sodbi. Povej odkrito, brez ovinkov — kako ti ugaja?“

„Lepa je, častna beseda! Le nekam temen, otožen ton —“

„Nosil barvo moje duše.“

„Drugače pa imenitna, kar se materijala in kar se dela tiče. Oblika svobodna in vendar elegantna. Po najnovejših francoskih vzorih.“

„Moiš se,“ je ugovarjal pesnik, malce razžaljen. „Nisem prijatelj francoske smeri. Prej bi dopustil rahel vpliv angleških vzorov.“

„Vse eno!“ je odgovoril prijatelj, ki je samo napol poslušal. „Francoska ali angleška, imenitna je vsekako. Če bi pa na

„Mislim sem, da govoriš o knjigi poezije, ki sem jo pred kratkim izdal.“

„Aj, ti da si izdal pesmi? O tem nisem še ničesar slišal. Razume se, da prihraniš zame iztis z lastnoročnim posvetilom . . .“

* * *

Kmalu nato je ustavil drugega prijatelja z besedami: „Kam pa tako urno?“

„V knjigarno.“

„Po kaj?“

„Klasično vprašanje! Kako moreš samo trenutek biti na nejasnem!“

„Veš kaj, pojdi z menoj. Dam ti jo zastoj.“

„Ponovi te nebeske besede!“ je vzkliknil prijatelj veselo, potiskaje roko pesniku pod pazduho. „Pravkar sem hotel dati zanjo zadnje svoje premoženje. Rečem ti: očaran sem, blaznim, norim . . .“

Naš junak je opazoval nekam nezapudeno to presenetljivo prijateljevo navdušenje in ga prekinil z vprašanjem: „In katera ti najbolj ugaja?“

„Tista mala, z alpsko rožo na klobučku. Moj Bog, kakšne oči ima, kakšna nedrija, kakšne nožice!“

Pesnik je oprostil roko navdušenega moža prijateljske podpore in dejal z lednim glasom: „Brez dvoma se motiva oba. Mislim sem, da greš v knjigarno po zbirko mojih pesmi.“

„Tvojih pesmi? Še ne sanja se mi ne. Hitel sem po vstopnico za današnjo predstavo tirolskih pevk.“

„S to ti ne morem postreči.“

„Vrag te vzemi s tvojo poezijo vred! Zdaj moram pa takšen kos ceste nazaj v knjigarno.“

* * *

Naš junak je šel v kavarno. Vedel je, da tam za stebrom v mračnem kotu družba mladeničev dan na dan preresetava dnevne dogodke. Nobena tragedija nima tako ne-

vsak način moral kaj grajati, bi opozoril na eno napako —“

„Napako?“ je vzkliknil pisatelj živahno in zavzel obrambno pozicijo. „In ta je?“

„Da ima preveč žepov.“

Naši in ruski vojaki na ruski božič (6. januarja t. l.)

Pesnik se je umaknil iz svoje obrambne pozicije, oči so mu strmé obstale na prijatelju, lice je vzelo nase izraz boleznega razočaranja in ustnice so nehote zašepetale: „O čem pa govoriš?“

„Kakšno vprašanje! O tvoji novi obleki! O čem naj bi govoril?“

„Komično nespornost,“ pojasnjuje pesnik s prisiljenim smehljanjem.

oporečne preteklosti, nobena baletka tako prozornih kril iz tančice, da bi v njih zakotno to razsodišče ne našlo madeža in snovi za strupene opazke. Najnaturnejša umetna frizura na promenadi, najtišji napačni ton v orkestru, najoddaljenejša nova krčma, najneumnejši dovtipi iz redute — nič, prav nič ne uide njih pozornosti in ne obstane pred njih neusmiljeno kritiko. Kako

bi ne bili opazili debele knjige mojih pesmi! Slišal bom sodbo, morda zlobno, nepravilno — pa vendarle sodbo.

Sedel je s hrptom k steburu in poslušal. Ni čakal dolgo.

„Nič, prav nič novega!“ je povzel eden. „Strašno pusti časi.“

„Kaj pa pravite, prijatelji, tej zbirki? je dejal drug.

„Ne vem, kako more kdo upravljati čas s takšnimi neumnostmi!“

„Nič novega, nič posebnega v nji. Iz teh otročarij človek šele vidi, kako malo iznajdljiv je sedanji rod. Same obrabljene slike. V vseh tiste zvezde, lilije, orli, boginje, zastave in slična ropotija.“

Naš pesnik je v premožni hiši poučeval na klavir. Njegova učenka — rajši ne, ne maram zamazati angelske njene krasote s svojim prozaičnim peresom; preberite si prvo pesem v knjigi mojega junaka, kjer jo je opisal s pomočjo zlata in snega, zarje in rose, kjer ji je položil na glavo krono iz najlepših demantov svoje poezije.

Oče tega ljubeznivega bitja je bil odličen rodoljub, splošno čislán meščan, član mnogih zavodov in narodnih društev, navdušen podpornik ljudske izobrazbe; njegova slika z geslom „Naroda meč in pobjeda — je naša domača beseda“ je krasila vse knjigarniške izložbe. Ni dvoma, da je kupoval vsaj boljše dela domače literature in da so med njimi tudi srečne pesmi na-

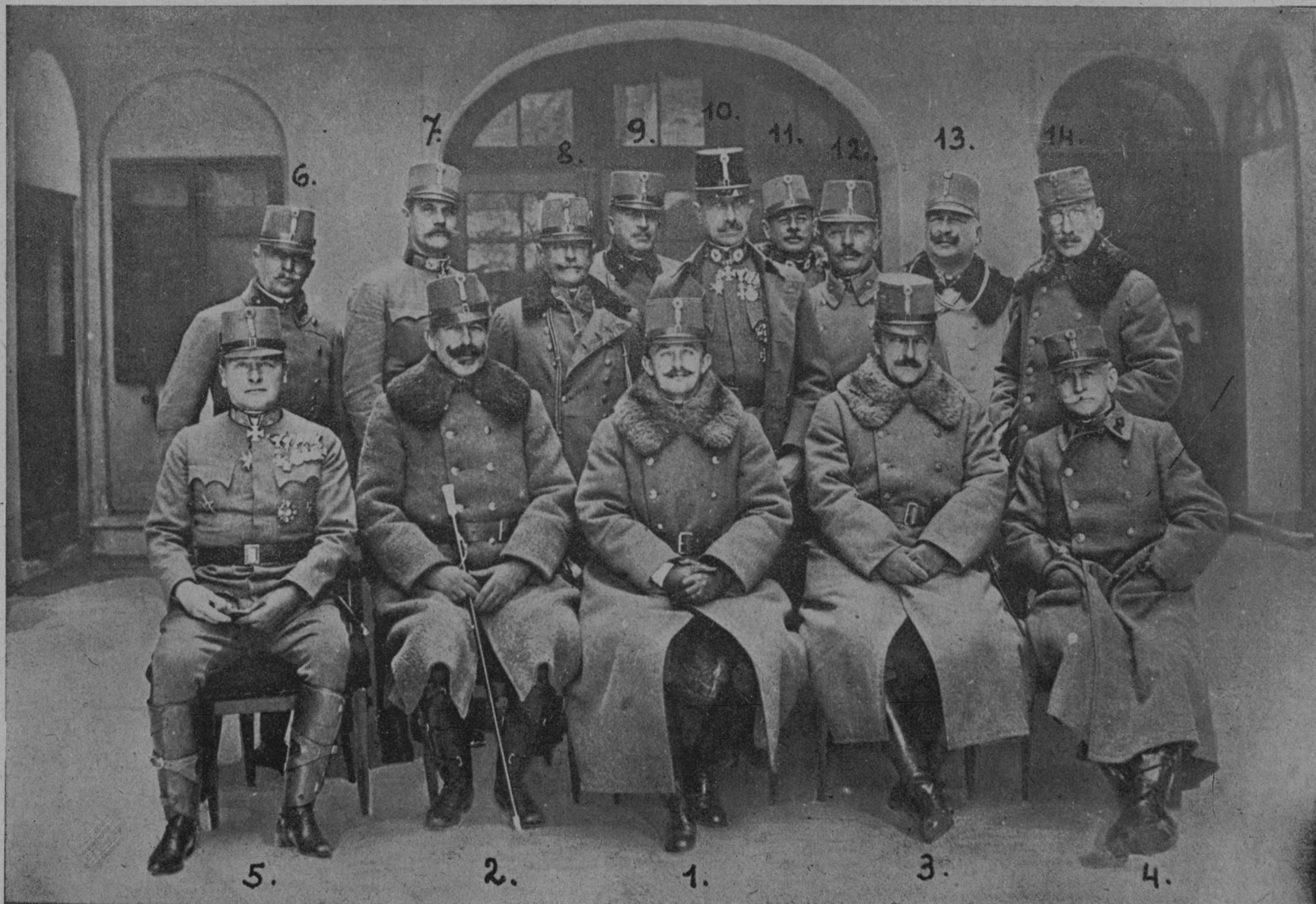
nedrij, srce mu je zadržalo blaginje, prekipelo in z ust mu je zdrknilo vprašanje: „Kako vam je všeč prva pesem?“

„Ha-ha-ha!“ se je zasmejala v odgovor z zvonkim glasom.

„Ah, gospodična, kako se morete smejati! Ali niste v nji ničesar, prav ničesar našli, ali niste spoznali v opevanem bitju, v teh potezah, životu, očeh, svoje znanke, da rečem kar naravnost — svoje znanke iz zrcala?!“

„Kako? To je od sile!“ je vzkliknila deklica razdraženo. „Galantni ravno niste, gospod Svetlin!“

Uničeni pesnik je v zadregi pogledal knjigo v svoji roki. Na platnicah je blestel v vencu zlatega hrastovega lista napis:

Cesar Karel I. v krogu svojih zmagovitih generalov: 1. Cesar. 2. Nadvojvoda Evgen. 3. Nadvojvoda Jožef. 4. maršal pl. Conrad Hötendorfski. 5. Maršal pl. Kövess. 6. generalni polkovnik pl. Wurm. 7. generalni polkovnik Patek. 8. generalni polkovnik pl. Krobotin. 9. generalni polkovnik in šef generalnega štaba pl. Arz. 10. generalni polkovnik pl. Böhm Ermoli. 11. generalni polkovnik pl. Scheuchenstuel. 12. gen. polkovnik pl. Boroević. 13. gen. polkovnik pl. Rohr. 14. gen. polkovnik pl. Kirchbach.

„Ni dvoma, o mojih pesmih govore,“ je zavzdihnil naš junak.

„Prosim tukaj je tudi zmaj!“

„Se nanaša na mojo bajko o zčaju,“ je pomislil pesnik.

„V resnici japonski okus!“

„Sicer pa mislim, da ta reč ni originalna.“

„Prav imaš! Stavim, da je dobra tretjina te zbirke naravnost plagijat.“

Prešli so k drugemu predmetu.

Pesnik se je vzdignil in gredoč mimo širokoustnih fantov vrgel nanje pogled najglobjega zaničevanja, takrat pa je zagledal v rokah enega izmed njih zbirko — najlepših poštnih znamk.

šega junaka prišle v roko ljubljene deklici. Morda je že prebrala prvo pesem, v katero je položil ognjevito priznanje ljubezni

Srce mu je glasno utripalo, ko je stopil v njeno sobo.

Prišla mu je nasproti s krasno vezano knjigo v roki.

Ah! Brezdvomen dokaz.

„Ali je zadosti dobra ta vezava, gospod Svetlin?“

„O, revni ti poizkusi niso vredni tako sijajne obleke.“

„Nikakor, gospod! Pesmice so zelo lepe. Prebrala sem že dve — včeraj, preden sem zaspala.“

Svetlin si je v duhu predstavljal, kako so počivale pesmi na snežni tančici njenih

„Hans Sauerkoohl's Gedichte“ in naslov prve pesmi se je glasil: „An meine Angora-Katze.“

Odšel je iz sobe v povzdigujoči zavesti, da krasna učenka nima niti pojma o njegovih pesniških talentih; na poti ga je ustavil njen oče in ga peljal v svojo delavnico.

Stari gospod je sedel dostojanstveno v naslonjač in pomignil Svetlinu, naj si prinese stol.

„Spoznal sem, da ste zelo nadarjeni,“ je povzel blagohotno.

Svetlin je zajecel nekaj o preveliki prijaznosti.

„Rad bi vas naprosil za uslugo — v korist stvari, ki je nama obema sveta,“ je nadaljeval srečni oče. „Ali niste opazili, da naše narodno življenje peša? Da leži na

njem nekakšna moreča megla? Da se je zagneznila mlačnost in malomarnost na vseh straneh? — Čas je že, da se pride temu v okom, da se vrže med ljudstvo električna iskra, ki bi ga vzdramila k novemu delovanju, vžgala k novemu navdušenju za sveto stvar. Brez koristi je tisto besedovanje v klubih, jahanje na konju visoke politike; treba je stopiti med ljudstvo, izpregovoriti mu z ognjenim jezikom, opozoriti

E. G. Brat.

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

32. nadaljevanje.

Marta je strmela, vlekla na ušesa, — toda gospoda je le hitela jesti, govorila o snegu in mrazu, o slabih cestah in neza-

Doddu, kadar se vrne, zakaj prepričana je bila, da ima pri vsem tem svojo roko ta lepa opica — Amerikanca . . .

Svetnik v sobi pa je pripovedoval svoj doživljaj: dobro uro je moral ležati pod kocem nepremično. Šele nato je prišel paznik k lini v durih ječe, in takrat ga je poklical svetnik. Paznik mu je osvobodil roke in noge. Hotel je kričati, alarmirati straže, toda svetnik mu je ukazal, naj molči ter naj gre klicat ravnatelja Franzelta. Obenem naj mu prinese plašč in klobuk. Če pa ravnatelja ni doma, naj pozve, kam je šel, ter naj se takoj vrne k njemu v ječo. Paznik se je vrnil z vestjo, da je ravnatelj pravkar odšel k — njemu. Svetnik si je torej izposodil pri pazniku star plašč in klobuk ter se v njegovem spremstvu priti-pal do doma.

„In zdaj uradujte, gospod prijatelj!“ je dejal svetnik. „Evo vam moj telefon! Telefonirajte na državno pravdnništvo in na policijo! Ušel je na tak in tak način Emil Popper, ki je bil pa Amerikanec Jack Bell, ki nam nič mar in ki ga lovi za dobro plačo Amerikanec Bobby Dodd! Ali kakor hočete! Jaz napišem jutri prošnjo za svojo upokojitev.“

„Ali zakaj neki?“ je vzkliknila Polly.

„Zato ker postanem kmalu sam Amerikanec in sem itak že — staro železo!“ je odvrnil svetnik.

Smeje se je odšel Franzelt k telefonu . . .

Ko se je vrnil, je dejal:

„Celo na državnem pravdništvu se krohotajo! Ha-ha-ha! — Ampak veste li, kdo je pravzaprav kriv vse te naše blamaže? — Goethejevi verzi!“

In povedal je ginljivo historijo o pretresljivem učinku Goethejevih verzov na svojo sočutno dušo . . . Zdaj se je krohotal svetnik ravnatelju, da so mu tekale solze po licih.

„To je ptič!“ je vzklikal. „Mistificirati vas — ganiti, pretresti vas, zato treba pač resnične umetnosti!“

Iz Ukrajine: Ukrajinski kmetje in kmetice — naš up in naša nada!

ga na častljive svetinje: njegove stare pravice, jezik, literaturo, znanost, navdušiti ga je za vse to s tehtnimi, ognjevitimi, navdušenimi besedami . . . No, ali bi ne prispevali tudi vi k tej nalogi s svojim deležem?“

Pesnik je bil veselo iznenaden. Torej je vendar brač zbirko in bi ga rad navdušil za rodoljubne pesmi.

Odgovoril je skromno: „Precenjujete, gospod, moje slabe zmožnosti. Poizkušal sem se že v različnih vrstah lirike, toda za mogočne tendenčne pesmi ne čutim v sebi dosti sposobnosti.“

Stari gospod ga je debelo pogledal. „Kakšne pesmi? Ha-ha-ha! še v sanjah mi ne pride na misel, da bi vas zapeljeval k tako nevhvaležnemu poslu. Ha-ha-ha!“

Trenutek se je pristrčno smejal, nato pa spet zavil obličje v resne gube in predramil uničenega, znova grenko razočaranega pesnika z besedami: „Nič ne škodi! Čujte, zakaj gre. Izdati nameravam politično brošuro. Pravkar sem jo dovršil. Priznati pa moram, da nisem imel ne volje ne časa pečati se z novejšo literarno produkcijo in je torej ostal moj pravopis malce zastarel. Saj je pa naš novi pravopis naravnost Babilon! No, prosil bi vas, da moj pravopis, kjer je treba popravite. — Tako dragi moj gospod! Za naslov brošure sem izbral svoje geslo: Naroda meč in pobjeda — je naša domača beseda.“

* * *

Ponoči po tem zmagoslavnem izletu se je sanjalo Svetlinu, da so priletele k njemu vse njegove pesmi s solzami v očeh in mu bridko očitale, da jih je izdal.

„Prilépimo nove ovitke in druga izdaja bo gotova,“ ga je tolažil po enem letu založnik. „Pošljemo jih vsem prijateljem literature — par iztisov se vendarle zamaže.“

dostni javni razsvetljavi, se čudno nasmihala, a — izdala ni ničesar, kaj naj vse to pomeni. Odnesti je morala zopet posodo in namizno orodje z mize, prinesiti še vina in čaše, nato sta si gospoda prižgala smotki,

Iz Ukrajine: Kmet in kmetica korakata skozi nedogledno žitno polje.

Polly pa je potegnila preko duri še debel zastor, češ da ne bo vleklo, ker nocoj je že prav občutno mraz, in — Marta je morala zopet izginiti v kuhinjo, ne da bi česa zvedela . . . Še parkrat se je priplazila k durim in vlekla na uho, prislonjeno h ključavnici — toda razločila je jedva toliko, da v sobi govore in se smejejo. Besna je postala Marta in prisegla je, da pove vse

„Dvajset let sem že ravnatelj jetnišnice — s sijajnimi lopovskimi talenti sem imel že opraviti, a kaj takega še ne!“ se je jezil ravnatelj in se obenem smejal.

„Vi, prijatelj, ste torej vsega krivi — le vi, — ne pa Goethejevi verzi,“ se je šalil svetnik. „Eh, oba se starava, — oba spadava med staro šaro!“

„Dovoli, striček, da branim gospoda

ravnatelja,“ se je oglašila Polly, ki se je med pripovedovanjem starih gospodov tako izborno zabavala, da je je minila vsa žalost in so izginile vse njene skrbi. „Kriv nisi niti ti, niti gospod Franzelt, niti Goethe: vsega je kriva le nemška ječa — kriv je le nemški jetniški sistem!“

„Kako to? Zakaj?“ sta vprašala gospoda obenem.

„Nikdar bi ne bil ušel . . . prav rad bi bil tukaj ostal,“ je nadaljevala Polly, „toda nemške ječe so tako dolgočasne in tako duhamorne, da mora pošten, inteligenčen človek v njih zblazneti in poginiti.“

„Polly, odkod veš ti to?“ je strmel svetnik.

„Tu pri meni je bil — sam mi je povedal,“ je odgovorila Polly.

Kakor bi se bomba razpočila med njima, sta poskočila gospoda in vzklikala: „Tu — pri tebi je bil? Kolosalno!“

„Da, in on je poslal Marto po vas, gospod ravnatelj, da sva ostala lepo sama; da se je ves preoblekel in da se je z mano najpristrčneje poslovil.“

Čudenju in občudovanju ni bilo konca. Zdaj je imela Polly glavno besedo. Pripovedovala je, kako je prišel Jack v stričevi obleki v vilo, kako čudovito je posnemal stričev glas, ko je odstranil kuharico, kaj ji je naročil, kako se je preoblekel in prosil strica tisočkrat odpuščanja za vse, kar mu je moral prizadeti.

Stric je stal med njenim pripovedovanjem pred omaro z obleko ter je javkal: „O moj kožuh! Moja najboljša zimska obleka! Moj lepi kastorec! O, o, tudi moja denarnica z vso vsebino je šla ž njim! — Polly, ali veš, da sem zdajle brez pfeniga?!“

„Denarja imam zato jaz dovolj,“ je dejala Polly,“ in stric Oliver mi ga pošlje te dni zopet — nič ne skrbi, vse ti poravnam in poplačam! Še lepši kožuh dobiš — še boljšo zimsko obleko si kupiš.“

Še pozno v noč so se pogovarjali in končno so sklenili, da pošljeta svetnik in

policijsko ravnateljstvo jo je odposlalo nemudoma državnemu pravdnistvu. To pa jo je priložilo k aktu, ki se je kar vidno delbelil in naraščal vsako uro.

Zaslišani so bili po vrsti ravnatelj Franzelt, sodni svetnik Bellitsch, jetniški paznik, vratar, izvoščik, Marta Zippel in končno tudi Polly . . . zapisniki so se množili, a o Jacku ni bilo niti sledu več.

Nekega popoldneva pa se je oglašil

ma prihajam k vam,“ je odgovoril Voss. „Vi ste njegova zakonska žena, zato sem presodil, da imate edino vi pravico do teh reči.“

„Prisrčna vam hvala, mr. Voss!“ je vzkliknila mlada žena. „Molčite še nadalje! Na Nemškem ni bil nihče oškodovan, naše chigagoške afere pa Nemcem prav nič mari. Ni li res?“

„Res, res . . . čisto moje mnenje!“ je

Skupina kmetov in kmetic v starem narodnem oblačilu.

v vili tudi še učitelj Voss iz bližnje vasi. Prinesel je Jackovo listnico, ki jo je našel v ulnjaku v spodnjem panju na desni strani, ko je šel gledat svoje prezimujoče čebelice. V listnici je bilo še par sto dolarjev, šest

pritržil Voss. „Nemci naj se brigalo za svoje Poppre, — za Belle že poskrbi Amerika! Kadar se z Jakobom zopet snidete, mu, prosim, sporočite moj prisrčni prijateljski pozdrav!“

In pomenila sta se še o zadnjem večeru, ki ga je prebil Jack v družbi prijatelja Vossa, o presenetljivem navalu policije in jetniških paznikov na šolo in o Jackovi hladnokrvnosti in duševni prisotnosti v hipu aretaicije.

„Imponiral mi je! Občudujem ga in ne izdam ga za nobeno ceno!“ je zagotavljal učitelj. „Ponosen sem na svojega šolskega tovariša in vselej se ga bom spominjal kot na vzornega moža!“

Prisrčno sta ločila, Marta pa je gledala kot razkačen sršen . . .

Nobene besede ni Polly omenila stričku o Jackovi listnici. Toda po učiteljevem odhodu je žagice in pilice razlomila ter jih je vrgla na žareči kup premoga v peči, stotake v nemških markah pa je položila v stričevo pisalno mizo, kamor je spravljal svoj ostali denar.

Stričku je povedala, da se je za njegove odsotnosti oglašil učitelj Voss ter je prosil ljudomilega prispevka za svojo šolo in svoje šolske otroke.

„Zima je, mraz!“ je pripovedovala vpricho Marte. „Revčki pa so brez obutve! Bosi v takem snegu, pomisli! In šoli treba učil, kurjave! — Daj, daj, striček! Pošljiva vrlemu gospodu Vossu par sto mark v božjem imenu!“

Svetnik je šel takoj k svoji pisalni mizi in začel preštovati svoj denar.

„Eh, glej, glej!“ se je začudil. „Saj imam dosti več kot sem mislil! Kako da sem na te stotake čisto pozabil? — Jack me vendarle ni tako do golega slekel, kakor sem sodil v prvem hipu . . .“

Cigani so povsem svetu enaki: Cigani v srbskem Kruševcu.

ravnatelj naslednjega dne državnemu pravdnistvu skupno še pismeno poročilo o pobegu Jacka Bella false Emila Poppra ter da hkratu oba prosita za uvedbo disciplinarne preiskave oziroma za upokojitev na podlagi svoje ostarelosti in zdravniškega izpisevala.

K sreči je šele naslednjega jutra dospela Doddova brzojavka iz Newyorka, in

stotakov v nemških markah, Pollyno pisemce ter nekaj sila finih žag in pilic.

Polly je bila sama doma z Marto, ki je rožljala po kuhinji. Svetnik je sedel v gostilni z ravnateljem pri pivu.

„Ali ste komu povedali o tej listnici?“ je vprašala Polly učitelja in jo skrila brž pod svoje perilo.

„Nikomur, milostiva! Naravnost z do-

Iz „stradajoče“ Nemčije: Skladišče govedine in svinjine v ledenici lipske javne prehrane.

„No, torej še lažje daš!“ je dejala Polly, šla k svojemu kovčku in prinesla tudi dva stotaka. „Pošlji mu tole za šolski božič v mojem imenu!“

Tako je prejel Voss za božičnico štiri stotake. Vse bose revčke je obul, vse razrgane je oblekel, nakupil svinčnikov, peresnikov in še velik kup drv,*) da je bilo poslej v šoli in v njegovem stanovanju toplo in prijazno ter se je z veseljem in z uspehom učilo.

Imenitno pismo je napisal Voss na naslov svetnikov in Pollyn, pismo so podpisali vsi obdarovanci, zadnji pa sam učitelj Voss, ki je pristavil: „Bog poplačaj dobrotnike moje ljube šole in mojih ljubljnih šolarčkov!“

*) To se je zgodilo seveda še pred vojno, v tistih rajskih časih, ko par črevljev še ni veljal 60 do 100 K, m³ drv po 56 K, otroška obleka pa 150 K! Op. ured.

Iz „stradajoče“ Nemčije: Skladišče klobas in govedine v Lipskem.

kraljestvo še daleko ni svobodno in samostojno. Edini cilj Poljakov je bila neodvisna in popolnoma zedinjena domovina. Namesto te so doživeli poljski politiki le še 4., še strašnejšo razdelitev Poljske!

Nič ni torej koristilo Poljakom vse zatajevanje in klečeplazenje. Nasprotno: pokazalo se je iznova, da

„Kdor zaničuje se sam,
podlaga je tujčevi peti!“

In danes zopet ima prav Aškerc:

„Če svojih iščeš ti pravic,
po konci glavo nosi!
Ponižnika ves svet tepta
in le za norca ga ima . . .
Zahtevaj, nič ne prosi!“

Potem te vsaj ne bo — sram! To nas uči zgodovina neslovanske poljske politike, — to nas uči zgodovina strahopetne, nedosledne slovenske politike od leta 1879 do 1885, kakor jo je opisal dr. Josip Vošnjak v svojih prav danes silno zanimivih in poučnih „Spominih“ (izdala Slovenska Matica 1905 in 1906), to nas uči zgodovina vsega nastopanja jugoslovanskih poslancev prav do začetka svetovne vojske.

Srbski kmetje peljejo skozi Kruševac krmo naši vojski.

Naprej!

„Zgodovina je učiteljica življenja!“ so dejali že stari Rimljani, in Slovenci se lahko prav v zadnji dobi zopet marsičesa naučimo.

Vsa Poljska žaluje, — črne zastave vise od severnega morja do Karpatov po domovini poljski, — celokupno regentstvo poljsko je odstopilo, — oba poljska ministra sta hotela izstopiti iz Seidlerjeve vlade, razne poljske ekscelece so vrnille svoje visoke rede ter naslove tajnih svetnikov, in te dni je bila po vsej Galiciji stayka v vsej poljski obrti, trgovini in kulturi. Žalost, jeza, razburjenje in — sram vsepovsod.

Najbolj „patrijotični“ in „cesarski“ so bili Poljaki; podpirali so brezpogojno vsako vlado, prezirali so večkrat češke, jugoslovanske in kakršnekoli slovanske želje ter so bili vedno predvsem — Poljaki in Avstrijci. Hlapčevali so, kimali, odobravalii vse, in se poniževali do skrajnosti ter iskali le svoje koristi.

Zdaj pa so želi namesto plačila vnebokričečo krivico: Holmska gubernija in velik del Polesja se priklopita novi ukrajinski republiki, komaj tretjina Galicije se prizna kot Poljska, a tudi bivše poljsko

Najponižnejši narod med narodi v avstrijski državi je bil slovenski. Celo dolgo stoletje je molčal, se poniževal, trpel in čakal. Čakal je, da na Dunaju sami spoznajo, kako zvest, požrtvovalen, bister, marljiv in dober narod je slovenski ter da ga odrešijo trpljenja . . . Čakal je, zaupal v Boga in cesarja. A dočakal ni, kar si je krvavo zaslužil. In zato je začel govoriti. Kadarkoli pa je izpregovoril, so se čule le tožbe in vzdih, boječe prošnje, naj ga pušče vsaj živeti v miru in brez žalitev, če mu že pomagati nočejo. Vedno je bil neomajno trden steber države, — stoletja najudanejši, najzvestejši prestolu in dinastiji.

Branil in „brasil“ je Avstrijo in Ogrsko pred Turki, — v družbi bratov Hrvatov je krvavel, izgubljal ves imetek in umiral za njo. Vsa hrvaška-slovensko-srbska domovina je bila eno samo pogorišče in eno samo s krvjo ženâ, otrok, starcev in mož napojeno morišče. Slovenec pa vendar ni omagal, saj je živel v njem neugasljivi plamen ljubezni za cesarja, državo in dom.

Ko so prišli Francozi, je dal Napoleon prvi vse pravice našemu jeziku ter narodno svobodo našim dedom. Toda niti takrat ni ugasnil plamen zvestobe in uda-

Iz „lačne“ Nemčije: Ledenica, polna mesa za javno prehrano.

Kako „stradajo“ Bavarci: Skladišče s sodi, polnimi masti.

nosti do dinastije in Avstrije v srcu našega naroda. Pomagal je celo pregnati Francoze iz slovenske domovine, saj je upal, da se mu njegova zvestoba prizna in povrne z — zvestobo.

Toda kruto se je varal. Poplačali so ga z novimi poniževanji, osrečavali siloma z nemškim jezikom, z nemško upravo ter imeli za vse njegove prošnje po kulturni in politični svobodi gluha ušesa.

In vendar se ni Slovenec nikdar uprl, nego se je dalje klanjal, plačeval pošteno svoje krvne in gmotne davke, se junaško boril in umiral na Laškem, v Šleziji, na Češkem in na Ogrskem, molčal, upal in — čakal . . . Zopet je čakal, da na Dunaju končno vendarle izpregledajo ter dajo slovenskemu narodu kar mu gre po božji in posvetni pravici.

Čakal je, a nikoli ni dočakal!

Kar smo, smo sami iz sebe, — kar imamo, smo ustvarili iz lastne moči, — kar smo dosegli, smo iztrgali iz grda. Niti šol nam niso dajali dovolj in zadostnih. Sami smo si jih morali graditi ter sami plačevati učitelje z vinarji, ki smo si jih odtrgovali od lastnih ust. Niti železnic nam niso ho-

teli dati po zdravi pameti. Gradili so jih brez ozira na naš narod, brez ozira na našo industrijo in trgovino, a vedno le — iz „strategičnih in mednarodnih“ ozirov — proti nam. Nobenega srca niso imeli za razvoj našega narodnega gospodarstva in če so že izkoriščali naše vode, naše gozde, naše rudokope, so jih izročali tujcem. Slovenska para pa se je morala izseljevati za delom in kruhom preko morja.

Takrat se je naš narod začel vznemirjati ter je začel ugovarjati: Naša je domovina! Na svojih tleh hočemo biti gospodarji, ne hlapci in sužnji! Dajte nam slovenskih šol, slovenskih uradnikov, domačo vladu, ki bo imela srce in smisel za slovensko industrijo, trgovino, umetnost in kulturo sploh! Naši kraji naj obdrže svoja domača imena, ceste, ulice in trgi, po katerih hodimo, naj imajo slovenske napise!

In kaj smo dosegli?

Zato so nas začeli psovati, sumiti, naltolcevati! Nezanosljivi, državi sovraženi element, nevarni, revolucionarni hujskači in demagogi smo, so trdili. Da, jugoslovanski iredentisti in celo veleizdajalci so nam rekli.

Srbske žene in polodrasli mladeniči obdelujejo zopet plodno srbsko zemljo.

Živinski sejem v Srbiji med vojno.

In to vse le zato, ker smo po sto in stoletnem nemem trpljenju in otroško zaupnem čakanju na pravičnost zahtevali, da smemo v lastni domovini mirno živeti in napredovati kot Slovenci!

In prišla je svetovna vojna, izjemno stanje, vojna sodišča, interniranja, konfiniranja itd. Grozilo se nam je z vislicami in smodnikom. A slovenski narod je ostal tih, miren, v zavesti svoje čiste vesti nemajen v ljubezni do svoje domovine. Nismo se dali izzvati, čeprav so nas žalili kruto vsak dan na novo; nismo se dali razburiti, dasi so se vedli, kakor da je za večno konec slovenstva ter ostanejo za vse veke gospodarji po naših mestih in vaseh germanščina, madžarščina in laščina.

Nasprotno: dokazali smo iznova, da smo resnično kulturni narod, zdrav, marljiv, neomajeno zvest, do skrajnosti požrtvovalen in v junaštvu na frontah brez primere. Prestali smo strašne čase, velikansko je bilo naše trpljenje, do neba kričeče krivice, nepozabne žalitve: a vzlic vsemu — danes lahko rečemo — pokazali smo se vrl narod, ki ga ne more uničiti noben vihar.

Vojna pa nas je poučila, kdo je naš resnični sovražnik in kdo naš pravi prijatelj; poučila nas je, da je bila edino nesloga kriva vsega našega trpljenja pred vojno. Dokler smo drug drugemu jemali čast in ime, so lahko ravnali z nami kot s sužnji in otroci. Groza vojne nas je uverila, da smo navezani le nase, ki se moramo zato ljubiti in podpirati ter si zaupati. V slogi smo silni in spoštovani, v neslogi brez moči, ugleda in časti. Ta enostavna in krasna misel je objela zdaj vso Slovenijo, vso Istro in Dalmacijo, ogromen del Bosne in Hercegovine, se širi preko Hrvatske in Slavonije ter se utrjuje povsod, koder žive pošteni Jugoslovani.

Nikdar več ne maramo nazaj v razmere pred vojno! Dovolj dolgo smo trpeli in čakali! Dovolj dolgo smo se poniževali, jokali in vzdihovali. Zdaj zahtevamo glasno, da nas je vse slišalo. Nazaj ne moremo in nečemo. Nikakšne klevete in pretnje nas ne plašijo več, nikakšne denunciacije nas ne begajo več. Vemo, da nas še čakajo borbe. Vajeni smo jih, in vsak odpor nam bo le še v večjo vzpodbudo. Ali zmagati ali pasti, to je naš program. Toda mešetariti za drobtinice, znova klečeplaziti, se poniževati,

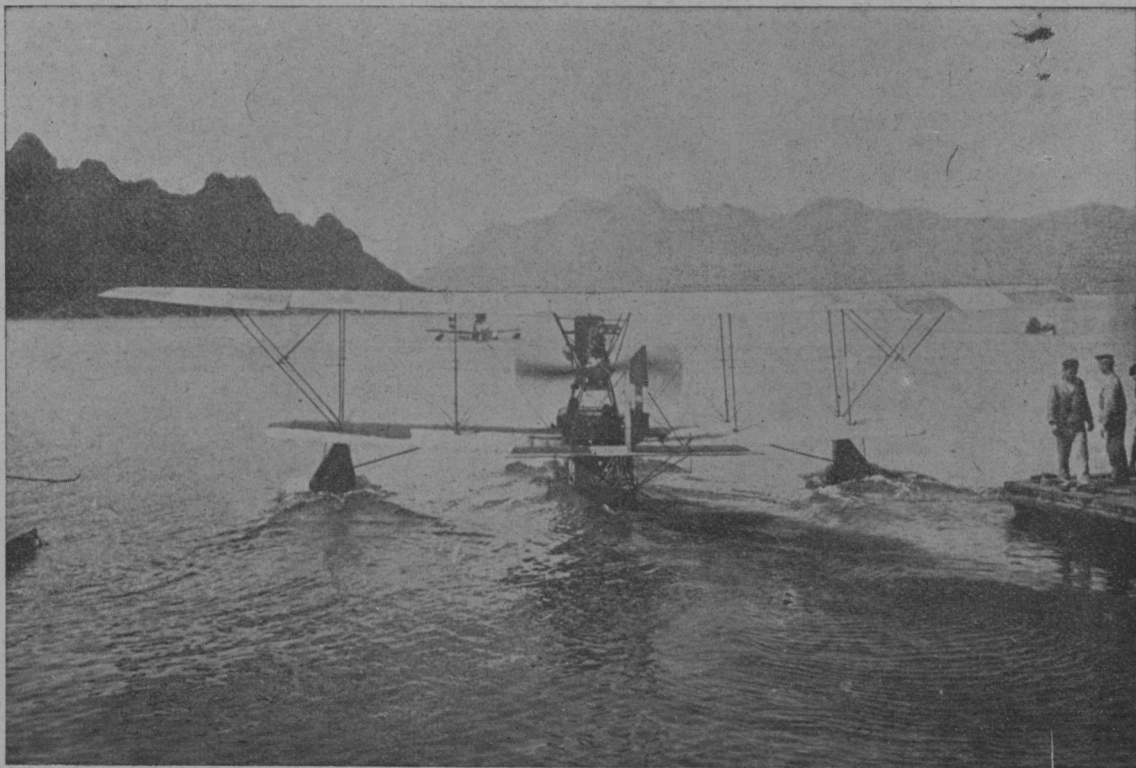
vedno zopet odnehati in prosjačiti, — ne, tega nečemo nikdar več. Kam se pride po tej sramotni poti, vidimo danes na Poljaki, smo doživljali sami dovolj dolgo na sebi.

Naša vest je čista, naše prepričanje o naši pravici skalno trdno, naša volja, doseči izvršitev majske deklaracije, nezlomljiva. Mi polagamo svoj sto in stoletni račun: zdaj nam plačajte svoj stari veliki dolg! Če ga ne plačate, pa bodi boj naprej, do konca!

vine, se obrne konzorcij na vso slovensko ter jugoslovansko javnost vobče s pozivom, naj pristopi v njegov delokrog. Vsak rojak naj bi prispeval h kapitalu vsaj z enim deležem po 100 K. Deleži se morajo takoj pri vstopu plačati in jamči vsak deležnik le s podpisanimi deleži. Skupščina deležnikov izvoli upravni odbor, ta pa iz sebe ravnateljstvo kot svojo eksekutivo. Upravni odbor se voli na dve leti, potrebne dopolnilne volitve se vrše vsako leto. Skupščina deležnikov se mora vršiti vsako leto do konca septembra, bilančno leto pa bo obsegalo dobo 1. julija enega do 30. junija prihodnjega leta. Izstop deležnika postane veljaven koncem koledarskega leta, v katerem je svoj izstop prijavil; delež pa se izplača izstopivšemu deležniku šest mesecev po preteku tistega leta, s katerim je postal izstop veljaven.

Za glediški konzorcij vlada v Ljubljani toli živo zanimanje, da se je že prvi dan podpisovanja, na eni sami poli podpisalo 7 deležnikov s 56.000 K. Podpisi na drugih priglasnicah pa tudi ne zaostajajo. Trdna in dovolj velika finančna podlaga je predpogoj našega gledališča. Vseh kriz, vseh kalamitet, ki jih je preživljalo doslej, je bil kriv nedostatek gmojnega temelja. Iz tega šele le lahko vzraste zdrava in krepka dramatična umetnost. Pripravljalni odbor se je razdelil v finančni in artistični odsek, da pripravita čim najhitreje vse za l. glavno skupščino konzorcijskih deležnikov. Ta skupščina se mora vršiti vsaj tekom meseca aprila, tako da bo mogoče že letos v jeseni iznova otvoriti slovensko glediško sezono.

Naročite „Tedenske Slike“!

Vzlet našega vodnega letala: S kopnega zdrči najprej po morju, nato se dvigne v zrak.

Slovensko gledališče v Ljubljani.

Gotovo razveseli vsakega zavednega Jugoslovana vest, da se je v Ljubljani ustanovil konzorcij, čegar namen je vzdrževanje in razvoj slovenskega gledališča. Za sedaj tvori znesek 200.000 K glavnico v ta namen. Ker pa naj bo ljubljansko gledališče vseslovenska narodna last ter Matica vseh slovenskih gledališč križem naše ožje domo-

Zaloge mesa.

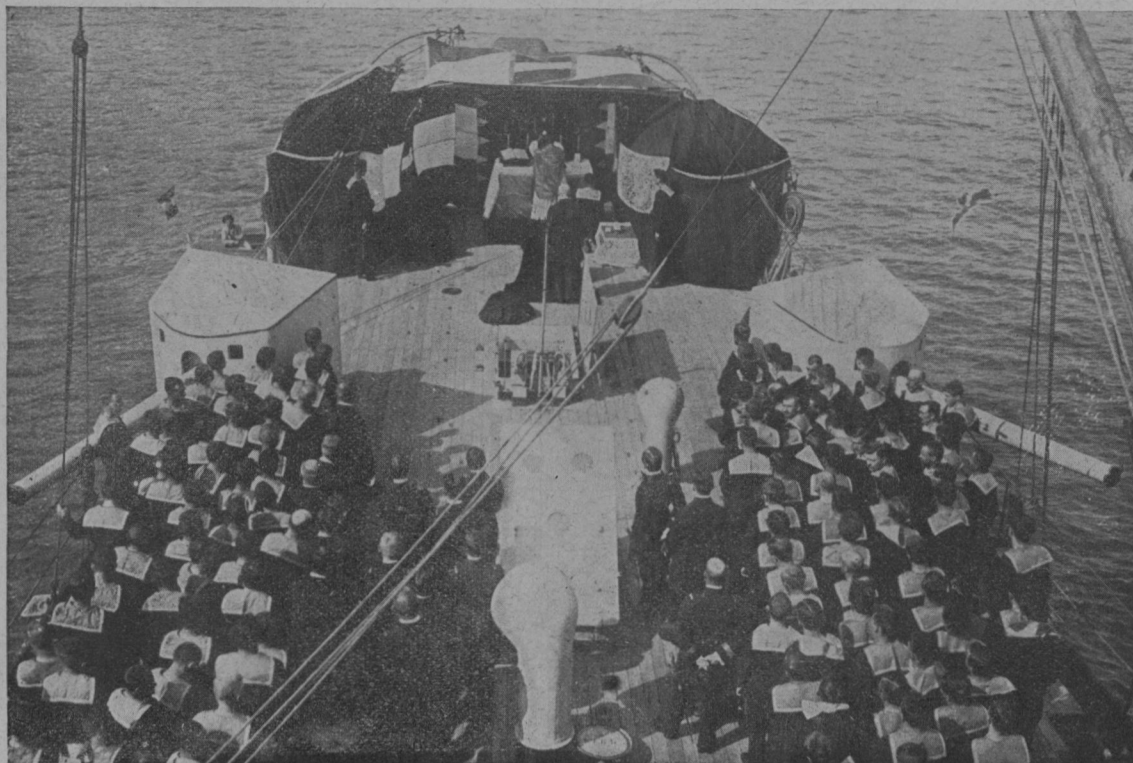
(Glej slike na strani 118, 119.)

„Vztrajati do končne zmage,“ govore Nemci, pri tem pa ne drže križem rok. Že v prvem letu vojne so mislili daleč naprej. Nakopili so si najraznovrstnejših konserv, vkuhanega ter suhega sadja, mezge in predvsem slanine in mesa za več let. Mojstri organizacije so si kar hitro sezidali uprav velikanske mesnice, ki so razdeljene v raz-

soljevalnice, ledenice, hladilnice, sušilnice ter v razne zračne shrambe, kjer hranijo na tisoče in tisoče centov razsoljenega, prekajenega in zmrznjenega mesa. „Zbirajmo, hranimo za bodočnost,“ je bilo geslo Nemcev, in od vsepovsod so romali zlasti prašiči v Nemčijo. Tudi Ogrska, dà, celo naša uboga Kranjska in Hrvatska sta morali zalagati bogato nemško državo z živimi prašiči. Živo in ubito živino na Nemškem natančno pregledajo živinozdravniki. Potem se zaklana živina po odredbi mesarjev-strokovnjakov razdeli na polovice, četrtinke ali tudi manjše kose. Goveje meso hranijo nakopičeno v ledenicah, ki morajo biti silno mrzle, da meso docela zmrzne. Ko je zmrznjeno, zadošča temperatura, ki je nekaj pod ničlo. — Svinjsko meso devljejo v razsol in potem v dim; pozneje visi v zračnih kletih. Mnogo mesa vseh vrst pa izdelajo Nemci v klobase, salame in konserve. Vse je pripravljeno tako, da se čim dalje časa ohrani. Mast je shranjena v velikih, tesno zabitih sodih, da ne more zrak do nje.

Ena največjih in najmodernejših urejenih nemških zalog najraznovrstnejšega mesa, slanina in masti je v Lipsiji na Saksionskem, ki zalaga skoraj pol Nemčije s prekajenim in razsoljenim mesom, s klobasami in konservami. Zbrano meso se doslej še ni razdeljevalo med občinstvo, nego se hrani za dobo, ko sploh ne bo več na razpolago klavne živine oziroma svežega mesa. Ta doba se bliža, čim dalje traja vojna.

Ker Avstrija tudi v prehrani posnema svojo mogočno zaveznico, kar nič ne dvomimo, da ima tudi državni osrednji prehranjevalni urad na Dunaju enake zaloge, kakor jih imajo Nemci. Tudi pri nas je klavne živine vedno manj in je sveže meso že prava redkost. Ogromna večina mesa se porablja na fronti, po bolnicah in po vojaških kuhinjah v zaledju.

Služba božja na krovu naše bojne ladje.

Razne vesti.

Preki sod za Gračac, Lapac in Udbino. Hrvatska vlada je razglasila preki sod za okraje Gračac, Lapac in Udbino, ker se tam ponavljajo umori, požigi, razbojniške čete so pravi strah in trepet za prebivalstvo.

Kam izginejo poštni zavoji za vojake. Da Dunaju v drugem okraju je stražnik prijel nekega človeka, ki je nesel vrečo ukrajenih zavojev za vojake. Stražnik je moral

rabiti orožje, ker se je mož zoperstavljal. Stražnik ga je ustrelil.

16.000 oseb v Petrogradu brez službe. Petrogradski »Golos« piše, da je organizacija petrogradskih uslužbencev za mesec februar izkazala, da je 16.000 njenih članov brez službe.

Srbsko gledališče v Belemgradu. V Belgradu zopet deluje srbsko gledališče, v katerem nastopajo tudi člani bivšega kraljevega srbskega gledališča. Od prvih šest predstav je dobila belogradska občina za siromake 10.000 kron. Igrajo se večinoma ljudske igre.

Zloraba v sarajevski aprovizaciji. V sarajevu se je vršil velik proces radi zlorabe v mestni aprovizaciji. Obsojeni so: komisar Bradač radi zlorabe uradne oblasti in goljufije na 3 in pol leta ječe, Dane Cvitkovič na 2 in pol leta, Kohn na 7 mesecev, Vojnovič na 6, Baruh na 5, Jusufagič na 8 in Reser na 6 mesecev ječe. Za razpravo se je interesirala cela Bosna.

Bivša ruska carica in nje hčere baje v kratkem odpotujejo iz Tobolska. Ostane pa tam še car s sinom, dokler ne odloči konstituenta njune usode.

Pogled s krova (poveljniškega mosta) bojne ladje na motorne čolne tik ladje.

Vlagalko

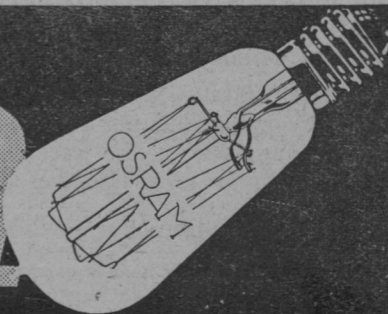
izurjeno ali začetnico in

= hlapca =

sprejme

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

Osram

Podjetje

na Koroškem,

ki nese 10% najemnine se proda radi bolezni za 120.000 K.

Vpraša se pri upravi „Tedenskih Slik.“

Za županstva in trgovce

imamo v zalogi

zabeležne knjige

in

karte za petrolej

izgotovljene po najnovjših predpisih.

Podaljšaj

svoje življenje!

Mogoče je življenje si podaljšati, bolezni preprečiti, bolnike ozdraviti, slabotne ojačiti, omahljive otrditi in nesrečnike osrečiti.

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslabljenje živčevja, potrnost, izgube dragih prijateljev ali svojcev, razočaranja, bojazen pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih vzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je sredstvo, ki Te pripelje k veselju, ki te oživlja, Te napolni z novimi upi, in to sredstvo se Ti pokaže v pismu, katerega dobi vsakdo, kdor ponj piše, takoj in

popolnoma zastoj!

V tej mali ročni knjižici se raztolmači, kako se da v kratki dobi in brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako se zboljšajo in odstranijo utrujenost, raztresenost, slab spomin, nevolja do dela in nebroj drugih bolezenskih prikazni. Zahtevajte to pisanje, prineslo Vam bo nadbudne ure.

Naslov:

Ernst Orsech, Berlin S. W. Markgrafenstrasse 63. odd. 499.

BERITE!

Priporočamo sledeče knjige:

Dr. Ivan Lah: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne Cena vez. 2'50 K

Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez. 3'50 K

Cvetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez. 3'50 K

Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih Broš. 2— K

Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš.—60 K

Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov anglež. aristokracije Broš. 3— K

A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonski roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš. 3— K

Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih Broš. 2— K

Srečko Magolič: „Lepa naša domovina“. 1. zv. Kranjska v podoba h. Album. Broš. 2— K

R. Svoboda: „Humoreske, groteske in satire“, Ruski spisala Vl. Azov in Teffi. Broš. K 3 vez. 4'50

A. Sirowý in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“. Pomožna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelske obrti tu za samouke Vez. 6— K

„Zbirka domačih zdravil“ kakor jih rabi slovenski narod. S poljudnim opisom človeškega telesa. Cena broš. 2— K

Pošiljamo te knjige našim naročnikom poštine prosto, če se denar naprej pošlje. Povzetje stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Naročite vojakom knjige, dobra knjiga je najboljši prijatelj! Pošljite denar in nannanite naslov, komu in katere knjige naj pošljemo

Za dolge zimske večere je najboljša zabava dobra knjiga. Naročite torej kmalu!

Upravništvo „Tedenskih Slik“ v Ljubljani, Stari trg 19.

Izšel je veleznimiv roman

„SNAHA“

ki opisuje usodo pogumne Irke, ki je poročila angleškega lorda, dasi iskreno ljubi svoj od Angležev zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Lordova mati mrzi svojo snaho, ker je Irka, ter jo oholo prezira in jej ob vsaki priliki da občutiti, da ni enakopravna.

„Snaha“ je fin veleznimiv roman iz najvišjih družabnih krogov in bo gotovo zanimal vsakogar.

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite si ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel.

Naročite nemudoma!

Broširan stane po knjigarnah in v našem uredništvu izvod 3 K, po pošti 30 v več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino vred samo 3 K.

DEMOKRACIJA

socijalistična revija.

Vsebina 1. in 2. številke: Naša poslanica. — Peter Jug: Vodilna ideja socijalizma kot npravni ideal. — Dr. L.: Slovenski proletariat in jugoslovansko vprašanje. — Abditus: Naš majhni človek. — Štebi Alojzija: O ženskem gibanju na Slovenskem. — Samo: Dvogovor o domovini. — Albrecht Fran: Poslednja skrivnost. — Pregled: Slovenska Socijalna Matica. — Socijalizem. — Politika. — Socijalna politika. — Zadrudništvo.

Demokracija izhaja po enkrat na mesec kot dvojna številka. — Na leto velja 16— K, za pol leta 8— K in za četrt leta 4— K.

Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani, Kolodvorska ulica šte. 5.

Naročite „Demokracijo“ takoj!

Naročite „Demokracijo“ takoj!

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

Brezplačen pouk v veze-
nju.
Tovarna v Lincu usta-
nov. l. 1877.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštno prosto.

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „Ria balzam“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih oces, bradavic in žuljev v trih dneh. Cena za jeden lonček z znanstvenim listom K 275, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem. — Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 12/661 (Ogrsko).

Vizitke elegantne in poceni natisne „Zveza tiskarna“ v Ljubljani, Stari trg št. 19.

Zamaške nove in stare,

kupi vsako množino,

Ljubljanska industrija probkovih zamaškov

JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Gostilničarjem in hotelirjem

naznanjamo, da imamo v zalogi

knjige za tujce

po najnovejših predpisih izdelane.

F. BATJEL prej v Gorici.

LJUBLJANA, Stari trg št. 28.

Moška in ženska dvokolesa še s staro pnevmatiko šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne žepne svetilke. □

Najboljše baterije.

— Posebno nizke cene so za preprodajalce. — Mehanična delavnica na Starem trgu 11.

Sijajno lepo lice

in mladostno svežo, rožnato polt do pozne starosti ohranijo žene in dekleta, če vporabljajo moj tisočkrat preizkušeni in od zdravnikov-strokovnjakov dobro priporočeni recept (po dr. Idelsonu). Tisoči zahvalnih pisem. Mozoli, pege, ogrci, lišaji, gube, rdečica obraza, garantirano sigurno izginejo. Pošljem prepis recepta vsakomur zastoj. Pišite takoj na Fr. Menschik, Dunaj 62., predal 1. oddelek 8.

Želi se znamke za odgovor.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno IDI KRAUSE, Presburg, (Ogrsko) Schanzstrasse št. 2. Abt. 95. — Ne stane nič.

Vsled družinskih razmer se prodaja

enonadstropna hiša

v prijetnem kraju na Notranjskem. Zelo primerno za kakega obrtnika. Od nove železniške proge, ki je v delu, je poslopje oddaljeno samo par minut. Tudi sicer v vsakem oziru ugodna lega. Cena 8000 K.

Ponudbe in pojasnila pod „Dom 35“ na upravo lista.

Najlepše darilo mladini

je zelo zanimiva povest slovenskega dečka iz sedanje vojne

ki jo je spisal dr. Ivan Lah, lepo ilustriral Maksim Gaspari, izdalala in založila „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani. — Cena vezani knjigi je 2-50 K, dobi se po knjigarnah in v upravi „Tedenskih Slik“.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 2-70.

Rydyol je rozuata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2-45. Povzetje 55 vinarjev več. — Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko

□ Kmetiska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog 23 milijonov. Popolnoma varno

4 1 0 | 4 0

Ljubljanske okolice □

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

Tiskovine vseh vrst

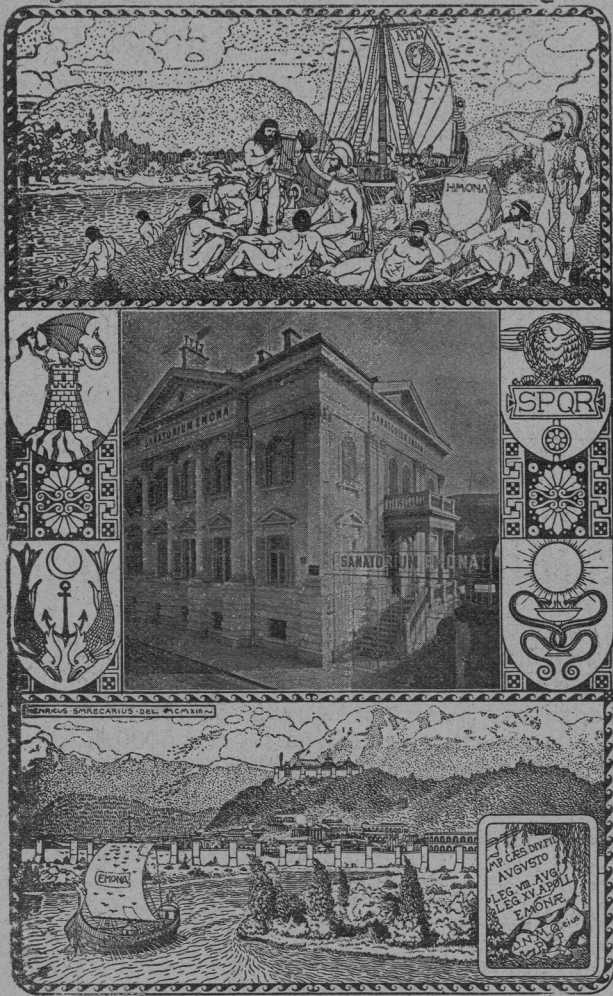
tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

„ZVEZNA TISKARNA“

V Ljubljani, Stari trg št. 19.

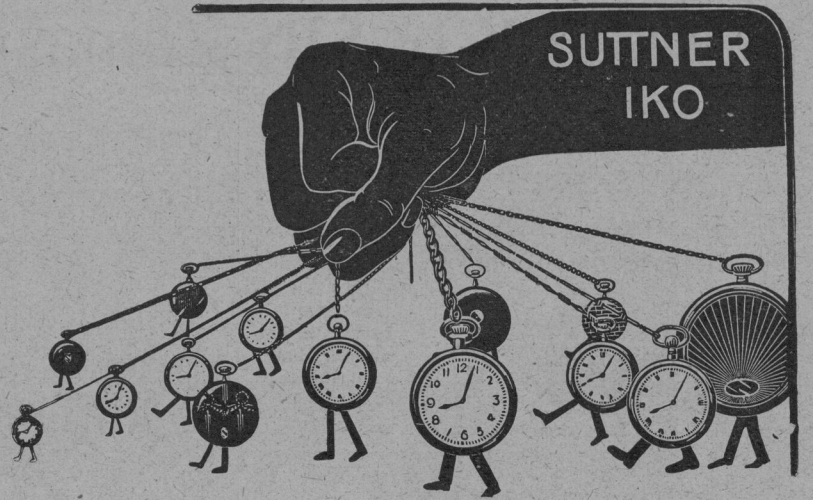
kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila vsporede,

*** ** **

Dobro ,IKO, uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je
mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju. — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepotičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,
katerega zahtevajte zastonj in poštne prosto

☛ Vse ure so natančno preizkušene. ☚

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Kovinate ure po K 22.— 26.—
32.— 40.— 60.—

Srebrne ure po K 48.— 54.—
60.— 70.— 90.— 100.—

Kovinate verižice po K 2.— 3.—
4.— 6.— 10.—

Usnjate verižice po K 1.60 2.80
4.80

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner ^{samo} v Ljubljani šte. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Selenburgova ulica 1
(nasveta trgovina: Tlačni)

Špeciālna trgovina bluz

Antonija Sitar

Priporoča se
:: umetna knjigoveznica ::
IVAN JAKOPIČ
LJUBLJANA.

≡ Mazilo za lase ≡
varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana-Križaj v Spodnji Šiški v Kolodvorski ulici št. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Lončki po 5 in 6 K. Pošilja se tudi po pošti če se denar naprej pošlje. Izborno sredstvo za rast las. — Za gotovost se jamči. — Zadostuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

Kislo vodo, vino
:: in sadjevec ::
razpošilja
A Oset, p. Guštanj, Koroško.
Kupim vse vrste zamaške,
steklenice in sode.

Josip Jug,
pleskarski in slikarski mojster
Ljubljana, Rimska cesta št. 16
se priporoča cenj. občinstvu za vsa v to stroko spadajoča dela. Jamčim, da
:: delam samo s pristnim firnežem. ::
Solidna in točna postrežba.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Rezervni fond okroglo 1,500.000 kron

STRITARJEVA ULICA ŠT. 2.

:: Delniška glavnica 10,000.000 kron. ::

Podružnice v Splitu, Celovcu, Sarajevu, Gorici (t. č. v Ljubljani) in Celju. Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodneje.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije. 4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.